

Nhớ, Quên và Yêu

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”.)

- Còn gì mà nhớ nữa hả mày? Thôi quên đi - Hân, con nhỏ bạn thân, với cái giọng cay nghiệt như đang chì chiết. Tôi khó chịu nhưng không giận, chỉ thấy buồn.

Chia tay không buồn sao được, hai năm kết thúc chỉ bằng một lời nói.

Tôi muốn xóa dần mọi thứ liên quan tới Quân - người mà chỉ mới hôm qua còn là người yêu của tôi. Người mà mới hôm qua thôi, tôi còn đặt cả niềm tin của mình và những dự định tốt đẹp. Nhưng hôm nay người lại là kẻ phản bội tôi, vai diễn của Quân bị lật tẩy và vở diễn dài kết thúc. Tôi-kẻ vạch mặt vai diễn xấu xí của Quân trong tình yêu của chính mình-chiến thắng trong ê chề.. Thất vọng. Hụt hẫng. Nước mắt. Còn Quân, thất bại trong sự giải thoát và bình thản. Hai thái cực này dường như quá sức chịu đựng với một đứa con gái mạnh mẽ và hiếu thắng như tôi. Và tôi chọn con đường chạy trốn theo cách của riêng mình: vùi đầu vào những gì trước đây Quân không thích tôi làm, vẽ vời, tụ tập đám bạn thân khi rảnh rỗi, những mối quan hệ xã hội... Tôi muốn cho quân thấy tôi vẫn ổn sau tất cả những gì Quân đã đối xử với tôi. Tôi muốn cho Quân thấy tôi còn có nhiều thứ đáng để quan tâm hơn một kẻ chỉ biết nói dối và thứ tình yêu giả tạo của Quân tặng tôi ngày hôm qua.

Chúng tôi chia tay dường như quá sòng phẳng thì phải. Chỉ cần một lời nói, những thú nhận và rồi sự im lặng. Không khí trong quán cafe quen nặng nề chưa từng có. Bên ngoài những cơn mưa đầu mùa đang bắt đầu cho một sự kết thúc. Tôi còn yêu quân nhưng lòng tự ái không cho phép tôi nhún nhường và cam chịu. Tôi chấp nhận sự ra đi của Quân.

Tất cả mọi thứ được tôi xếp gọn vào một cái thùng giấy. Những con gấu teddy to nhỏ, những bó hoa hồng đã khô, những tấm thiệp, những tấm hình, tất cả những gì thuộc về chúng tôi ngày hôm qua tưởng như là tồn tại mãi thì hôm nay nó vô giá trị. Giống như thứ tình yêu của Quân. Tôi không đem trả Quân như những kẻ chia tay hay làm. Tôi giữ lại mọi thứ như cách để nhắc nhở mình về những chuyện vừa qua.

.....

- Mà y với Quân giờ có nói chuyện bình thường lại chưa? Uyên hỏi với giọng có vẻ rụt rè.

- Chưa!

- Bao lâu rồi? Uyên vẫn cố hỏi.

- Một tháng. Từ khi chia tay! Tôi đáp.

- Mà y không còn quan tâm gì tới Quân à?

- Vẫn. Thỉnh thoảng lên facebook xem có gì vui không. Rồi thoát!- Tôi vợ đồng sách vở còn đang bừa bộn trên bàn nhét vào chiếc balô và không nhìn Uyên. Tôi biết nó đang nhìn tôi. Cố giữ cho ánh mắt thật bình thường, tôi nhìn thẳng vào mắt Uyên: Mà y thấy đấy, tao vẫn khỏe, vẫn đến lớp mỗi ngày và lên thư viện như trước. Với tao mọi thứ đang rất bình thường. Thôi về đi thư viện sắp đóng cửa rồi.- Tôi đẩy chiếc ghế đứng dậy toan bước đi thật nhanh nhưng Uyên đã kịp kéo tay tôi lại:

- Mà y vẫn còn yêu Quân – Uyên nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Thì sao? Còn yêu thì có thay đổi được gì không? Chia tay là hết. Hết yêu. Hết giận hờn trách móc. Hết lừa dối. Tôi nhìn chăm chăm vào mắt Uyên-mà y với Hân là bạn thân của tao nhưng tại sao tụi mà y cũng không muốn để tao yên. Tao nói ồ là ồ. Yêu rồi cũng có thể quên. Tao về trước đây! Nói rồi tôi bỏ đi trước, Uyên chỉ đứng nhìn theo. Ổn trời là nó đã không chạy tới và nhìn thẳng vào mắt tôi một lần nữa. Vì tôi đang khóc. Chẳng hiểu sao nước mắt cứ rơi. Tôi vẫn chưa thể để lòng mình thanh thản. Tôi muốn chạy ngay đến trước mặt Quân và hét lên rằng: Phải, tôi không xinh như ai kia, cũng chẳng tài cán gì. Nhưng tại sao lúc đầu lại chọn tôi? Tại sao lại đem tôi ra làm trò đùa? Bây giờ thì đã hài lòng chưa? Hai năm với tôi rất dài, có biết không? Bây giờ người đó trở về rồi đấy. Hóa ra tôi lại là kẻ phá đám tình yêu của hai người. Tôi chịu đựng đủ rồi. Biến ngay ra khỏi tâm trí tôi!

Hơn một năm sau...

Du cứ lặng lẽ đi bên cạnh tôi, chẳng nói gì. Đến nay cũng được hơn năm tôi chia tay Quân, à không, phải nói là chúng tôi chia tay nhau. Tôi quyết định nhận lời yêu Du, người hơn tôi 4 tuổi, người đã chấp nhận một tình yêu không trọn vẹn nơi tôi. Chúng tôi quen nhau từ những buổi tụ tập của nhóm tình nguyện đại học. Tôi và Du có những nỗi đau như nhau. Chúng tôi đồng cảm. Chỉ có điều tình yêu của Du trọn vẹn hơn của tôi, ít ra là người con gái của Du cũng đã mang tình yêu đầu tình khôi ấy bên mình mãi mãi. Một tình yêu của tuổi 19, mãi mãi chỉ là 19 thôi...

- Chị ấy bao nhiêu tuổi rồi anh? Tôi hỏi anh khi chúng tôi có buổi café một chiều mưa.

- 19-Anh trả lời cụt lủn, lặng lẽ nhấp ngụm café đen. Tôi chưa từng thấy ánh mắt anh buồn như thế.

- Nhưng hai người bằng tuổi cơ mà.

- Ừ, bằng tuổi... nhưng cô ấy vẫn sẽ mãi chỉ 19 thôi.- anh nhìn thẳng vào mắt tôi-kẻ đang cố tình khoét sâu hơn vào nỗi đau giấu kín của anh. Tôi im lặng, hít thật sâu cái hương cafe đang nóng trên tay. Hình như tôi đã hiểu ra tất cả. Tôi thấy mình có lỗi nhưng lại không thể mở lời xin lỗi, thế rồi tôi cứ xu xuê cho mình để không phải nói lời xin lỗi ấy. Tôi cứ hoãn mãi rồi quên bém đi lúc nào không hay. Chúng tôi đã bắt đầu cho một tình yêu mới như thế, bắt đầu cho một nỗi nhớ chưa dứt trong lòng mỗi người. Chúng tôi yêu nhau như...những người bạn.

Kể từ khi nhận lời yêu Du, trong lòng tôi không còn buồn và nghĩ nhiều về Quân nữa. Tôi cũng thôi nghe những bài hát buồn, tôi đã bắt đầu nói nhiều hơn khi đi bên Du. Anh cho tôi một cảm giác thân quen, phải chăng vì chúng tôi đã trải hết lòng mình chẳng giấu giếm những ký ức đã qua nên chúng tôi coi nhau như bạn thân hơn là trong vai trò của những kẻ đang yêu nhau. Tôi đã ngồi lặng hàng giờ để lắng nghe anh nói về tình yêu đầu của mình. Một mối tình ngây ngô, vụng về của những tháng năm học sinh cho đến khi lên tới đại học. Nó đẹp nhưng không trọn vẹn. Người con gái anh yêu đã chọn cái chết để giải thoát mình khỏi những cuộc cãi vã và ê chề của một gia đình không hạnh phúc của ba mẹ. Sự ra đi của chị làm anh cảm thấy suy sụp. Chính anh đã không bên cạnh để thấu hiểu người mình yêu trong những lúc khó khăn nhất. Chị đi trong im lặng, anh nói chị còn nợ anh một lời chia tay.

Và anh cứ chờ... cho đến khi chúng tôi gặp nhau, tìm thấy nơi nhau những đồng điệu, bên nhau như những người bạn thân.

Chuyện tình cảm của chúng tôi trôi đi nhẹ nhàng. Nhiều lúc tôi cảm thấy nhẹ nhàng tới mức nặng nề khó tả. Cái cảm giác đó cứ nặng dần lên từng ngày. Tôi nhận ra rằng trong mỗi chúng tôi vẫn chưa rũ sạch những mảng bụi ký ức về người cũ. Từng ngày, những mảng bụi tưởng như đã rơi vãi bớt thì nay lại thấy nó càng ngày càng bám sâu hơn vào cuộc sống của chúng tôi. Chúng tôi hay dành mỗi tối thứ bảy để đến quán café quen, để từ khung cửa sổ trên cao này chúng tôi có thể ngắm xuống một góc thành thị ồn ã. Tôi và Du vẫn cùng nhau lang thang khắp các con phố đông đúc mỗi khi phố bắt đầu sáng đèn, có lúc chúng tôi chẳng nói gì với nhau, chỉ đi cho nổi cô đơn lạc lõng trong lòng hòa vào dòng xe cộ nhốn nháo để che giấu đi những lỗ hổng trong lòng mà không nói ra thành lời ấy. Có lẽ cả hai đang tự cảm nhận tình yêu này có thật sự là tình yêu hay chỉ là sự đồng cảm của những kẻ... đã từng yêu?

Dạo thời gian này tôi và Du ít nhắn tin hay gọi điện cho nhau hẳn. Đường như tôi cũng chẳng bận tâm lắm về điều ấy. Đây là khoảng lặng mà cả hai chúng tôi có lẽ đều đang cần.

Đã hai tuần rồi chúng tôi chưa gặp nhau. Thành phố này có lớn đến nỗi chúng tôi không thể dành 30 phút để gặp nhau đâu hay cả hai đều không muốn? Hai tuần, chúng tôi chỉ gửi cho nhau một vài tin nhắn, đôi ba câu đàm thoại ngắn ngủi như thế chỉ để nhắc nhở sự tồn tại của nhau hoặc như để kiểm tra xem điện thoại có còn hoạt động hay không. Trong giọng nói cũng có chút mệt mỏi và gượng gạo. Hôm nay đã là ngày thứ ba liên tiếp trong hai tuần đó tôi không nhắn tin trả lời những sms của Du. Du vẫn nhắn tin đến hỏi tôi tại sao không bắt máy, không trả lời tin nhắn. Tôi vẫn im lặng. Các sms có vẻ đến dồn dập hơn, những cuộc gọi nhờ trong máy cũng nhiều hơn. Tôi cứ mặc cho đoạn nhạc chuông nhảy múa trong đầu hòa lẫn với những bản nhạc không lời đang phát ra từ cái laptop trên bàn. Tôi gục dài trên mặt bàn, nhìn ra cửa sổ. Những đám mây trắng đang ôm trọn lấy mặt trời, ly cafe sữa thơm phảng phất trong phòng, tôi nhớ không khí của quán café quen cũ kỹ, tôi nhớ mùi thơm ngào ngạt, ấm nóng của ly café đen trên tay Du. Và tôi cũng đang nhớ Du. Một nỗi nhớ mà có lẽ đã lâu lắm rồi giờ tôi mới có thể gọi lại đúng tên. Tôi muốn được nhìn thấy Du, ngay lúc này.

Cuộc gọi nhờ cuối cùng của Du đã cách đây hơn nửa tiếng. Chiếc điện thoại

của tôi nằm im lìm trên góc bàn, thỉnh thoảng lại sáng lên nhấp nháy báo có những cuộc gọi nhờ. Tôi mặc kệ chẳng buồn mở máy. Có lẽ Du cũng chán cái sự im lặng của tôi và không thèm gọi nữa. Giờ anh còn đang bận hàng đống việc ở văn phòng, một con nhỏ như tôi có phải nên bỏ xó hơn không? 9h hơn mà trời gay gắt nắng, cái nắng gắt gỏng ngoài ô cửa như đang nhìn vào sự mệt mỏi và mong đợi của tôi. Tôi nhận ra mình đang nhớ Du.... Rồi tiếng gõ cửa lôi tôi ra khỏi những suy nghĩ

- Như có trong phòng không? Mở cửa ra-là tiếng của Du. Nhưng tôi vẫn im lặng, tiếng gõ cửa vẫn vang lên. Tôi phải biết nói gì về những ngày qua đây? Phải giải thích làm sao cho sự im lặng của mình? Tôi sợ Du sẽ nổi giận khi nhìn thấy tôi. Nhưng rồi tôi cũng quyết định mở cửa. Du bước vào phòng, anh để cái cặp tài liệu trên bàn, nhìn vào chiếc điện thoại vẫn đang sáng lên từng hồi. Du nhìn tôi khó hiểu:

- Tại sao lại không bắt máy của anh?

Tôi im lặng. Du vẫn nhìn tôi. Tôi bất giác vòng tay ôm lấy Du, áp mặt vào ngực anh im lặng. Tôi nghe tim mình đã yên bình, nó đã lấy lại nhịp đập đồng điệu với nhịp đập nơi lồng ngực Du. Tôi biết những giọt nước mắt lúc này à hiện thân rõ ràng nhất của sự bình yên và hạnh phúc.

- Em sao thế? Những ngày qua em làm anh lo quá.- Giọng Du vẫn ấm và trầm càng làm cho cái tôi nhỏ bé yếu đuối muốn núp thật lâu vào anh. Hai tuần, đủ để tôi nhận ra sự hiện diện của Du trong cuộc sống của tôi quan trọng nhường nào, dù trước đó sự hiện diện ấy bị lẫn vào những mảng ký ức cũ kỹ. Du, lúc này không còn hỏi gì nữa, anh cứ để tôi dựa vào và im lặng như thế. Trưởng thành và an toàn là thứ cảm giác Du tạo nên ở nơi tôi.... Bản nhạc không lời vẫn đều đều phát ra, chân thật, sâu sắc. Giống như tình yêu của Du lúc này, The moment của Kenny G làm những nỗi sợ hãi về sự đổ vỡ của tình yêu trong tôi biến mất, còn nỗi nhớ Du thì như nước nở lên. Tôi biết khoảnh khắc này chính là khoảnh khắc tôi muốn tìm lại trong suốt những ngày qua... Tôi yêu Du.

.....

Trong tình yêu, có những thứ cũ kỹ phải được xóa đi để những điều mới mẻ hơn đến. Tình yêu đích thực cũng cần những khoảng lặng, lúc ấy chính là lúc

mỗi người nhìn lại quá khứ lần cuối để rồi rũ sạch những vướng bận không đáng. Tình yêu cũng cần những giọt nước mắt, để gột sạch những bụi buồn. Và tình yêu cũng giống như bản nhạc không lời bình yên, sâu lắng và chỉ cần một thứ duy nhất nơi người nghe đó là lắng nghe. Hôm nay hết rồi những vướng bận của hôm qua.